

Sygn. akt II PK 279/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa T. K.

przeciwko Szpitalowi w P.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 25 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI Pa 113/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji,

że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładni wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

Skarżący z powołaniem się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzając, że w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „Czy pracownik - lekarz, który otrzymuje wypowiedzenie zmieniające w marcu 2012 roku zawierając stosowne pouczenie o możliwości odwołania się od niego do Sądu Pracy, otrzymując we wrześniu tegoż roku pismo pracodawcy nie zawierające żadnych pouczeń co do sposobu i terminu ewentualnego odwołania się od niego stwierdzające, że w wypowiedzeniu zmieniającym wystąpił „błąd oczywisty” i w związku z tym pracownik będzie miał gorsze warunki pracy jest związany zawitym terminem określonym w art 264 k.p. czy też może on złożyć stosowne odwołanie z przekroczeniem terminu określonego w/wym art.” oraz „Czy pisma pracodawcy zmieniające istotne warunki pracy pracownika są wypowiedzeniem warunków umowy o pracę czy są one tylko sprostowaniem - uzupełnieniem wypowiedzenia zmieniającego wręzonego pracownikowi pół roku wcześniej.”

Skarżący stwierdził, że jest konieczne dokonanie przez Sąd Najwyższy interpretacji art. 264 k.p. i określenie czy pracownik, którego nie pouczano o terminie zawitym ponosi negatywne skutki złożenia powództwa z przekroczeniem tego terminu. Zdaniem skarżącego Sąd Najwyższy winien dokonać wykładni czy pismo złożone przez pracodawcę w pół roku po wcześniejszym oświadczeniu woli o wypowiedzeniu zmieniającym należy traktować jako to pierwotne wypowiedzenie czy jest też ono faktycznie drugim oświadczeniem woli pracodawcy, drugim wypowiedzeniem, które winno spełniać wszelkie warunki określone w kodeksie

pracy, a w szczególności co do okresu wypowiedzenia, pouczeniu o możliwości odwołania się od niego, okresu w którym pracownik może przyjąć wypowiedzenie zmieniające lub odmówić jego przyjęcia.

Należy przypomnieć, że zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniających wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Także przesłanka potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów nie została należycie uzasadniona. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego potrzeba wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości

lub wywołującego rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) zachodzi wtedy, kiedy jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie bądź, kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (por. postawienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

W oparciu o powyższe uznać należy, że skarga kasacyjna powoda nie spełnia kryteriów przyjęcia jej do rozpoznania, bowiem wskazane zagadnienia prawne nie mają znaczenia dla innych spraw, a ich istota sprowadza się do interpretacji stanu faktycznego, a nie oceny jego skutków prawnych w kontekście stanu faktycznego ustalonego przez Sady pierwszej i drugiej instancji. Skarga kasacyjna powoda opiera się na kwestionowaniu ustaleń sądów orzekających w niniejszej sprawie w zakresie stanu faktycznego oraz oceny dowodów, które nie mogą zgodnie z przepisem art. 398³ § 3 k.p.c. stanowić podstawy skargi kasacyjnej. Wskazuje na to zawarta w uzasadnieniu skargi argumentacja dotycząca różnic pomiędzy pojęciem pracowni oraz poradni, stanowiąca próbę kwestionowania ustaleń odnośnie występującej u pozwanego struktury organizacyjnej oraz jej znajomości przez powoda. Także zarzuty skargi są sprzeczne z dyspozycją powołanego przepisu, bowiem zmierzają do wykazania wbrew poczynionym już w sposób prawomocny ustaleniom, iż pozwany wypowiedział powodowi pismem z dnia 12 września 2012 r. warunki pracy i płacy.

Ocena charakteru prawnego pisma z dnia 12 września 2012 r. zgodnie z treścią przepisu art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalna na obecnym etapie postępowania. W niniejszej sprawie istotne było ustalenie, że wraz z pismem z dnia 12 września 2014 r. nie uległy zmianie warunki pracy powoda. Praca powoda była faktycznie wykonywana w taki sam sposób jak przed sprostowaniem omyłki. Nie stanowi jakiegokolwiek zagadnienia kwestia, że brak pouczenia o sposobie i terminie odwołania skutkuje, że powód nie miał obowiązku wniesienia odwołania w terminie. Przepis art. 264 § 1 k.p. nie uzależnia początku biegu terminu od zawarcia takiego pouczenia, lecz od otrzymania pisma przez pracownika.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ k.p.c.

l.n